

SANTUARI SANT ANTONI DE PÀDUA Franciscans, C. Santaló, 80 – 08021 Barcelona

butlletí

PA DE SANT ANTONI

Num. 16 Any 4

Abril 2020 Setmana Santa

EDITORIAL

Les passades festes de Nadal, les vàrem poder celebrar amb un dinar, junt amb un petit grup d'amics de l'obra social del Pa de Sant Antoni.

Que bonic és conèixer realment a Crist en els pobres, fent-nos pobres com Ell ! Sant Antoni va escriure: "Per tu ho hem deixat tot i ens hem fet pobres, però ja que tu ets ric, t'hem seguit perquè ens facis rics. T'hem seguit, com la criatura segueix el Creador, com els fills el pare, com els nens a la mare, com els famolencs el pa, com els malalts el metge, com els cansats el llit, com els exiliats a la pàtria".

Que bonic és ser cristia i viure la vida de Crist, un Jesús transcendent.

El Papa Francesc ens recorda la necessitat que tenim, com a seguidors de Crist, d'apropar-nos a tot aquell que te necessitats, no preguntar-nos el per què les te. Veure en el germà l'empremta de Crist clavat a la Creu. Auxiliant el proïsme com el bon samarità, sense conèixer-lo, respectant la seva llibertat, llibertat que ve de Déu. Gràcies a tots, col-laboradors i benefactors, per l'enorme esforç que feu per poder tirar endavant aquesta gran obra social del Pa de Sant Antoni

Lluís Viñas, ofs

VIGILIA PASCUAL

Clamor de júbilo y victoria se oye en los corazones de los justos: La diestra de Yahvé hace proezas, ¡magnífica es la diestra de Yahvé! El Señor nos ha resucitado. Gracias a El no moriremos, sino que viviremos y contaremos las obras de Yahvé. En efecto, hemos sido preservados del ángel exterminador gracias a la Sangre de Cristo derramada en la madera de la puerta, es decir, en la madera de la Cruz.

Ayer, junto con Cristo, estábamos atados a esta Cruz para sacrificar todos nuestros pecados, hoy, glorificados con El. Ayer, moríamos, hoy revivimos con El. Ayer fuimos sepultados, hoy con El hemos vuelto a la vida.

Glorifiquemos a Dios, glorifiquemos al Padre que, para rescatarnos de nuestras miserias, del pecado, *no ha dudado en sacrificar a su Hijo único*. Glorifiquemos al Hijo, verdadero Isaac, Cristo, el Alfa y Omega, el Principio y el Fin de todas las cosas, que está desde toda la eternidad en el seno del Padre, igual a El, que siendo uno con El, *no retuvo celosamente el rango que lo igualaba a Dios, sino haciéndose pequeño, El mismo, y humillándose más aún para obedecer a su Padre hasta la muerte, y una muerte en cruz acaba de conseguir una gran victoria*. La muerte ha estado devorada por esta victoria de nuevo estilo. *¿Oh muerte, dónde está tu victoria? ¿oh muerte, dónde está tu aguijón? El aguijón de la muerte es el pecado, y del mismo golpe, ha vencido al que tiene el poder de la muerte, es decir al diablo, mereciendo así el ver una larga posteridad. ¡Estamos salvados!*

¡Es el Señor quien lo ha hecho! Este es el día en que ha obrado el Señor, exultemos y gocémonos en El.

Desde entonces, Cristo resucitado es nuestra única luz, *la que brilla en las tinieblas, y que las tinieblas del pecado no han comprendido*. Y sin embargo, es la luz verdadera que ilumina a todos los hombres. Siguiéndolo *no andaremos en las tinieblas sino que tendremos la luz de la vida*. Ya que como verdadera columna de fuego, nos permite atravesar el desierto de la prueba y del exilio lejos del Padre, y a pesar de ello, tan cerca, en marcha hacia la Patria Celestial.

Verdadera columna, digo, con El hemos estado sumergidos en las aguas de la tribulación para hacer morir en nosotros al hombre viejo, diciendo con san Pablo: *es en la muerte de Cristo que hemos sido bautizados con el fin de vivir por El en una vida nueva*.

Si Cristo nuestra Pascua ha sido inmolado, ahora ha resucitado. Así pues, celebremos esta fiesta, no con la levadura del pecado ni de los apegos desordenados, sino con los ácimos de la pureza y de la verdad.

Vivamos en la alegría. *El Señor ha borrado como una nube nuestras iniquidades, y ha hecho desaparecer nuestros pecados; volvamos a El porque nos ha rescatado. Nos ha llamado por nuestro nombre y no lo hemos reconocido. Nos ha ceñido y no lo hemos conocido.* Respondamos a su llamada. Nunca más tendrá hacia nosotros, un rostro severo, ya que es misericordioso. Únicamente reconoceremos nuestras faltas. Nos curará de nuestras infidelidades, nos amará de todo corazón ya que su enfado se ha apartado de nosotros por su Muerte y su Resurrección. ¡Se ha cumplido la Redención!

Entremos en esta nueva vida de la que habla san Pablo: una vida de confianza y de intimidad, una vida de abandono y de amor. Es El quien nos invita: *Como una madre consuela a su hijo, yo también te consolaré, perdonándote tus pecados. Tú que tienes sed de perdón, ven a las aguas de mi misericordia para que mi Resurrección sea eficaz en tí. Con un amor eterno te he amado, porque siempre te he mantenido mi favor. Te tomaba en mis brazos, pero no comprendiste que te cuidaba. Y te conduje con lazos de amor.*

Eres, pues, para mí un alma tan querida, un hijo favorito, que cada vez que mi palabra te condena, tu recuerdo me abraza sin cesar, y mis entrañas se emocionan por ti, por ti desborda mi ternura ... Una mujer ¿puede olvidar a su hijo y no tener piedad del hijo de sus entrañas? Incluso, si llegara a olvidarlo, yo no te olvidaría. Mira, te he grabado en las palmas de mis manos, y a la sombra de mi mano te he escondido, y sabes lo que me han costado estas llagas.

Mi misión ha terminado. Hoy, he realizado un prodigo en la tierra, el resumen de la consumación de todos los Misterios de mi vida mortal. A partir de ahora, la Justicia se repartirá como un río sobre las naciones, y se calmará mi cólera.

Por todos y por cada uno, por ti, volveré a repartir el agua pura de mi gracia, y serás purificado de toda suciedad. Te daré un corazón nuevo, y pondré en tí un espíritu nuevo; sacaré de tu cuerpo tu corazón de piedra y te daré un corazón de carne. Pondré mi Espíritu Santo en ti y te haré de manera que andes según mi ley, que guardes mis mandamientos. Después, te comprometeré conmigo para siempre, te comprometeré en la justicia y el derecho, en la ternura y la misericordia; te comprometeré conmigo en la fidelidad y tú conocerás al Señor.

Que Nuestra Señora, que nunca perdió la fe, intervenga para que esta llama que brilla en las tinieblas – Cristo resucitado – se extienda hasta los corazones más endurecidos, para derramar en ellos el fuego del amor de Dios.

P. Cyprien Marie, osb

Amo a la anchoa

por humilde y delgada

porque del agua sale

a irrigar la tierra fértil;

es la sal del Señor.

Amo a la anchoa

con tomate y pan

porque Tuyos son los frutos,

la fuerza del humano esfuerzo

y la felicidad de mi paladar.

Amo a las anchoas

que de ancho nada tienen

son mínimas e insignificantes

llegan a mí desnudas

y comulgando sienten

cuán amarga es la cerveza

que acompaña

el tambaleo de mi camino

Todos los caminos llevan al mar

origen de nuestro origen

primogénito de nuestro gran Papá.

Zingonia Zingone

de Anotaciones al margen de los faroles

LA MUERTE DEL REDENTOR

Hace más de dos mil años, nació, Jesús, en Belén de Judea, en un pobre y humilde portal. Hasta los treinta años de edad vivió en el anonimato, y de los treinta a los treinta y tres llevó a cabo su misión redentora. Jesús cambió completamente los parámetros del hombre y trajo con él (en un profundo acto de amor) la salvación del mundo. En los Sagrados Evangelios se evidencia la dimensión moral de este hombre santo, de estirpe divina, que desciende, convirtiéndose en un hombre humilde, a los caminos terrenales, para salvar al hombre del pecado y de la muerte. Su final en la cruz (una forma de ejecución utilizada por los romanos y aplicada a los esclavos) fue, desde todos los puntos de vista, una muerte cruel y calumniosa. Jesús, que acabó teniendo muchos detractores, fue culpado de rebelde político por el sanedrín y acusado de blasfemo y de falso profeta. No podemos dejar de admirarnos de su elevado y excenso corazón y de aquella fuerza sanadora que era, en esencia, una energía blanca capaz de obrar, en los hombres, increíbles prodigios. Jesús nos ha legado una doctrina moral que constituye el fundamento sobre el que se sostiene el destino espiritual del hombre. La muerte de Jesús en la cruz fue un final violento y, hasta cierto punto, un revés para aquellos que lo siguieron y estaban con él, y esto no debía ignorarlo Jesús. La expulsión de los mercaderes del templo fue el colofón que supuso la detención de Jesús y su proceso por parte del Tribunal Judío. Luego, todo se precipitó y Jesús, envuelto por la inquina y la malevolencia, se entregó a su final en la cruz.

Jesús muere en la cruz, por todos y cada uno de los hombres y dispone, desde ella, la redención del ser humano. Nuestro Señor, que llegó al mundo para servir, tiene con el hombre un profundo afán liberador que se evidencia en su relación con los pecadores y marginados. Cristo, en ese sentido, no fue comprendido y empezaron a surgir oponentes y detractores, que lo conducirían a la pena de muerte. Su servicio hacia los otros llegó hasta el extremo de ofrecerse a sí mismo en el suplicio de la cruz, convirtiéndose en un hombre completamente entregado a los demás. Jesús llega a la cruz él solo, queriendo acatar la voluntad del Padre y el infinito amor hacia los otros. De su cuerpo, ultrajado y humillado, brota un torrente de verdad y de vida que trasciende la propia muerte y que tiene razón de ser en su Gloriosa Resurrección. Jesús, el maestro de Galilea que habla con el idioma de los ángeles, trajo al hombre la verdad y la paz. Todos los seres de la tierra nos vemos (o deberíamos vernos) reflejados en él. De la herida mortal de Cristo nace, para la eternidad, la fuente redentora que cambiaría, para siempre, el destino espiritual del ser humano.

Pedro Zacarías Sánchez, ofs

ILUSIÓN MARINA

Vivo en el mar. No soy un pez, tampoco el capitán Flint o el ojo de una ballena. Prefiero evitar toda semántica marina, no soy nada en ese diccionario. Sin embargo, juro que vivo en el mar. Debo confesar que nunca he navegado, nunca mis pies emprendieron un balompié contra las olas, nunca he podido sumergirme en ese telar por donde los barcos fundan su cementerio. Sólo lo sé, vivo en el mar, lo contengo en esta memoria de argonauta.

Cuando estoy triste, mi día es un hospital de focas. Mi casa está ubicada en la Ciudad de México. En oscurantismo, mi lámpara parece leer la nomenclatura de las estrellas, la bitácora de Simbad. Si recuerdo la Odisea, mi hogar es una tripulación fantasma. Ahora presiento la alta marea arribando a este sofá, un hechizo de tempestad inunda el espacio que nos separa en esta página. Se liberan todas las memorias del océano: se alza una arquitectura de coral, el auxilio de los alemanes en el Golfo de México. Todo es iluminación cuando la mano Dios separa el petróleo de las corrientes submarinas.

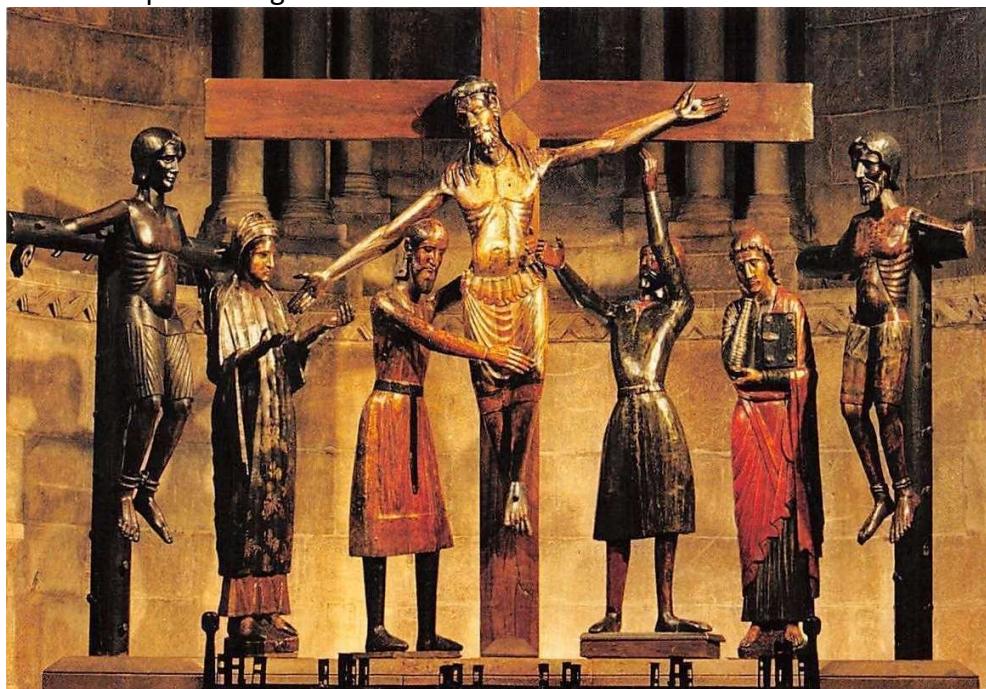
Ahora no hay que creer en las supersticiones de la razón, es real ese ballet de medusas saltando en mi cabeza, la competencia de esgrima con mi nariz y un interruptor gritando anguilas. Respiro bajo el agua, frente a la sardina en un congelador, escucho los remos de Yemayá navegando hacia el imperio. Papá enciende la radio: Noticias del huracán Catrina. Aún persiste la tormenta, aún el faro nevando su espíritu infra rojo. Aún Tú, nosotros, flotando en la incertidumbre. Miremos la sal sobre la mesa, las latas con atún comienzan a temblar, despiertan de la muerte las angulas, todo es buceo e inundación. El agua de las cisternas estalla en un acuario. ¿Escuchas el genocidio del barco japonés? Ya se hundieron las carabelas españolas, y a pesar de que Juan anuncie las langostas del Apocalipsis, Cristo aun camina por el mar.

Hugo de Mendoza

SEGUIMENT DE JESÚS

“Qui em vulgui seguir, que s’oblidi de si mateix, que agafi la seva creu de cada dia i que em segueixi ...”

Mai no és massa tard per seguir Jesús que és misericordiós, però hem de tenir ben present que el camí que seguí Jesús no és solament de roses, sinó també d’espines, i que l’hem de seguir tot portant la nostra creu de cada dia ...

A punt d’arribar el moment culminant d’amor de Jesús, arribat el moment de passar d’aquest mon al Pare, Jesucrist escolta les paraules d’en Dimes, el bon lladre, que fa el mateix camí del Senyor a la creu. És al seu costat, reconeix les seves malifetes, els seus pecats, i tot fent un acte de fe, li diu a Jesús “És just que m’hagi tocat aquesta sort, però no pas per a Tu ...” “Recorda’t de mi quan arribis al Paradís ...” El Senyor li ofereix la seva misericòrdia, perdonant-lo: “Avui mateix seràs amb mi al Paradís”.

Abans d’expirar, en Dimes és batejat amb aigua i en esperit ... Si, amb l’esperit perquè el Senyor l’acaba de perdonar de paraula i vessant la seva preciosa Sang, i amb aigua perquè va ser esquitxat amb l’aigua que va sortir del costat del Senyor al ser traspassat per la llança d’en Longinos ...

“Perquè qui vulgui salvar la seva vida, la perdrà, però, qui la perdi per Mi i per l’Evangeli, la salvarà ...” En Gestes, l’altre company de suplici d’en Dimes i del

Senyor a la creu, només volia salvar la seva vida a cop de renecs i de crits: "Salvat a Tu mateix i salva'ns a nosaltres ..."

Ni per un moment, en Gestes va pensar en els altres , tampoc va apel·lar a la misericòrdia del darrer moment a Jesús, Déu fet home ...

Amb tot això, no vull pas dir que hem d'esperar el darrer moment de les nostres vides per adreçar-nos al Bon Déu per demanar-li que ens emboliqui amb la seva misericòrdia, ja que no sabem, ningú sap qui serà el nostre últim moment, ni si en aqueix moment tindrem la suficient llum en els nostres cors per entregar tot l'amor al nostre Creador ...

En Gestes i en Dimes varen tenir l'oportunitat del darrer moment, però només en Dimes la va saber aprofitar, i ho va fer oblidant-se de si mateix, per amor a l'altre, en aquell Altre que va reconèixer mitjançant la seva fe, com el Bon Déu. Amb aquest acte de fe va créixer dintre seu l'esperança d'anar, dintre d'una estona, al Paradís, i ja en aquell mateix moment, el Senyor li va confirmar que així seria.

Els que reben la misericòrdia divina, és perquè creuen, estimen i la demanen ...

Molt bona Pasqua de Resurrecció a tothom.

Balbina Birba, ofs

La Cruz sana y salva., El teólogo J. Moltmann, refiriéndose a los campos de concentración nazis, escribió: «Si en Auschwitz se rezó, es posible orar en cualquier situación».

Nosotros añadimos: Porque Cristo oró en la Cruz, nosotros podemos orar en la desesperación, en la depresión, en la angustia, en la desgracia, en la enfermedad, en el momento de nuestra muerte.

QUAN COMBREGUEM, RECOLZEM EL CAP AL PIT DEL SENYOR

Ja han passat més de dos mesos, però encara tinc molt present la reunió que vàrem tenir amb el nostre Pare Provincial, durant la visita que ens va fer al nostre Santuari, a començaments del proppassat mes de Desembre. Era vigília d'un cap de setmana llarg, i no érem molts; però va valer la pena. Potser en veure'ns un grup reduït, ens va voler escoltar un a un, i espontàniament, tots vàrem reflexionar en

veu alta sobre les nostres inquietuds, incloent la situació de la fe als nostres entorns i a les nostres famílies, així com les dificultats de la seva transmissió als nostres joves.

Recordo també com va explicar que també ell constatava amb tristesa el refredament espiritual en molts àmbits, fins i tot en els cercles de les persones que ens diem practicants. I va voler expressar amb dolor com això afectava també i especialment al fet central de la nostra vida cristiana, el fonament de la nostra vida com a comunitat de deixebles de Jesús: la celebració de l'Eucaristia. Quan anem a combregar, no sempre tenim la consciència plena, la confiança i l'esperit disposat per rebre Jesús en nosaltres i fer-ne l'experiència estimant els nostres germans. Però, malgrat tot, ens va encoratjar a no perdre l'Esperança; i tots vàrem acompanyar-lo en la invocació final a l'Esperit Sant que ens va adreçar com a cloenda.

És ben sabut que Sant Francesc rebia l'Eucaristia amb una gran devoció i entusiasme; en tenim descripcions molt boniques als seus escrits, així com nombrosos testimoniatges a les seves biografies o llegendes. Tot llegint aquests textos, veiem que, a més a més, aquest gran goig que sentia amb l'Eucaristia anava acompañat d'un gran amor i confiança envers la Mare de Déu. Hi trobem la intuïció

profunda de què la comunió amb el Senyor com a Germà nostre a l'Eucaristia ens porta realment als braços de la Mare de Déu com a Mare nostra.

Hem de saber fer reviure sempre en nosaltres, talment nens, l'experiència de la fe en la realitat del miracle de la presència de Crist en l'Eucaristia, que es repeteix cada vegada que el celebrant fa la invocació. Hem de procurar fer-ne el nucli de la nostra vida com a cristians, del nostre seguiment de Jesús. Així podrem sentir el goig que proporciona la confiança de la nostra resurrecció amb ell, i també rebre la força que ens farà escampar aquesta bona notícia als germans amb el nostre obrar, i quan calgui també amb les nostres paraules que ens inspirarà l'Esperit Sant.

Ara que ja s'apropa la celebració de la vetlla de la Pasqua fem memòria, i com al Sant Sopar, quan combreguem recolzem el cap al pit del Senyor com a deixebles estimats. I mentre sentim molt proper el batec del seu cor confrontant-se amb el nostre, recordem que, estant clavat a la Creu, ell que s'havia volgut fer home per agermanar-se amb nosaltres, ens va presentar la seva Mare com la nostra Mare. Participem doncs a l'Eucaristia rebent amb alegria Crist en nosaltres, i deixem que ens ompli el cor amb el seu amor de germà que ens ajudarà a estimar millor els altres, tot fent camí donant la mà amb confiança a la Mare de Déu.

Carles Cascante-Serratosa, ofs

Cada vez que se celebra en el altar el sacrificio de la cruz, se efectúa nuestra redención, Papa Francisco:

"En la Misa, el Señor Jesús, haciendo «pan partido» por amor a nosotros, se nos da y nos comunica toda su misericordia y su amor, renovando nuestro corazón, nuestra vida y nuestras relaciones con El y con los hermanos. A través de la celebración Eucarística, la acción del Espíritu Santo nos hace

partícipes de la misma vida de Dios, que transforma todo nuestro ser mortal y nos llena de su eternidad".

Buscando las pérdidas en la noche

¿qué fue de ellas?

Espacios que incertidumbre horadan

el puñal de los recuerdos

¿qué fuiste ser un día?

¿Creíste que en Dios no estabas?

Vaya espacio inigualable.

A veces transitas ríos de tormenta

no tengas miedo

la luz retorna

y hay consuelo

mal sueño fue

aunque no lo creas

Dios siempre te protege.

/Román Rojas Cabot

DES DEL “PA DE SANT ANTONI”

Des de fa algun temps que, de tant en tant, ens visita l’Abdelkrim. Aquest noi va arribar al mon, a Marrakech, Marroc, ara fa 30 anys, en una família musulmana econòmicament benestant.

Es veu que, des de petit, de vegades, tenia problemes conductuals, mals comportaments que se solucionaven amb càstigs, a cops i a bufetades ... A mesura que va anar creixent, els problemes de salut també varen anar essent més grans. Quan tenia uns 25 anys, va conèixer una noia a la ciutat. El pobre xicot estava tan content d’haver trobat algú que li fes cas, que li va confiar tota la història de la seva vida.

La jove el va anar engrescant per anar a viure a Europa, la terra promesa de la llibertat, modernitat i de la disbauxa, fins que el va convèncer. Amb la bossa “ben plena” varen arribar a Barcelona, on es varen establir en un hotel ...

Al cap d’una setmana d’anar amunt i avall pels carrers de la nostra ciutat, la seva amiga va desaparèixer, i no sols ella, sinó que també varen desaparèixer totes les coses de valor i els diners que duia l’Abdelkrim ... De l’ensurt, al pobre noi li va venir un fort atac dels que patia des de petit ... la maleïda esquizofrènia mai no abandona “la seva llar”...

Ràpidament, els de l’hotel varen cridar una ambulància, que el va dur a l’hospital on, després d’examinar-lo li varen dictar la seva sentència sanitària: “esquizofrènia paranoide”. El varen medicar, li varen prescriure un tractament i li varen programar tota una sèrie de visites. Va tornar a l’hotel, a recollir les poques pertinences que li va deixar la noia. L’hostaler, coneixedor de la trista situació en què es trobava el xicot, li va perdonar la factura de la seva estada a l’establiment hoteler, i el noi es va quedar tot sol, i al carrer ...

Després de demanar caritat per diversos llocs, va conèixer algú que el va adreçar a l’obra social del “Pa de sant Antoni”. Des del despatx, se’l va dirigir a la treballadora social del barri on se solia moure, i el va adreçar a un alberg municipal. Els albergs municipals, degut a la gran demanda que tenen, només acullen durant un temps limitat ... De moment és allà ...

De tant en tant passa pel despatx per parlar una estona, també per buscar una mica d’ajuda ... sense oblidar-se de recollir algunes llaminadures que se li tenen a punt: li encanta la xocolata i els caramels, també ...

Balbina Birba, ofs

FRATERNIDAD: Una actitud de vida en las relaciones con los demás

Hablar de la vida en fraternidad puede dar para cientos de artículos, pero sí creo que el punto de partida de todos ellos debe de ser el mismo: el seguimiento de Jesucristo. En su más amplio sentido, el concepto franciscano de fraternidad no es sino una forma concreta de llevar a cabo dicho seguimiento: “Es una credencial de identificación que de suyo implica todo un programa de vida” (Uribe Escobar, Fernando: “Núcleos del Carisma de San Francisco de Asís” p. 300).

En los opúsculos del Poverello, la palabra “fraternidad”, curiosamente nunca usada por santa Clara en sus escritos, aparece de forma ocasional diez veces (Rb 8; 8,1; 9,2;12,3; Rnb 5,4; 18,2; 19,2; Test 27,33; CtaO 2) haciendo referencia siempre a la Orden de los Hermanos Menores, es decir, la palabra se emplea para denominar a quienes profesan la misma Regla y buscan el mismo ideal. El término, independientemente de que se use para identificar a la Orden o no, conlleva también una actitud del alma en la relación que se debe dar entre sus miembros. Se entiende entonces que la fraternidad no esté ligada a una actividad, sino a una manera de ser; en palabras de Uribe: “La Fraternidad no es un simple proyecto humano de intereses calculados, sino que forma parte del proyecto de Dios” (p. 305).

En los escritos no aparece nunca la palabra “comunidad” a pesar de ser tan común en la época del Medievo. Las diferencias terminológicas y prácticas entre fraternidad y comunidad las explica Fernando Uribe muy bien en el capítulo 11 de su libro ya citado, que les animo a leer (o releer). En cualquier caso, y esto me lleva al aspecto más puramente humano de san Francisco, el vocablo “Hermanos” (“fratres”) es uno de los más usados por san Francisco de Asís (306 veces), el

segundo frecuencia después del sustantivo “Señor” (“Dominus”) que aparece 410 veces. En pocas palabras, para Francisco, el hermano es un regalo de Dios: “...y después que el Señor me regaló hermanos...” (Test 14). La fraternidad, repito, forma parte del proyecto de Dios y esto, al fin y al cabo, es lo que da firmeza a las relaciones fraternas, trascendiendo sobre razas, edades, culturas y lenguas.

Mamen

LA ORDEN FRANCISCANA SECULAR

La **Orden Franciscana Secular de España (ofs)** la componen hombres y mujeres que, desde nuestra familia, vivimos en el mundo e intentamos **construir una sociedad más humana y cristiana**.

Nos reunimos en pequeños grupos llamados **Fraternidades**, pues la vocación del franciscano secular es vivir el Evangelio en comunión fraterna.

Nuestra forma de vida no es otra que, vivir el Santo Evangelio al estilo de San Francisco de Asís según nuestra Regla, además de nuestras Constituciones Generales y Estatuto Nacional, que regulan el buen funcionamiento de las fraternidades.

Queremos ser mujeres y hombres de Oración y Acción.

Queremos estar presentes en el mundo: Construyendo un mundo más fraternal, luchando por la Justicia, trabajando por la Ecología, colaborando en proyectos misioneros, queriendo ser puente entre el tercer y primer mundo, siendo instrumentos de Paz e intentando llevar al mundo Esperanza y Alegría.

Hoy, hay cerca de 400.000 franciscanos seculares en el mundo.

Viure la Pasqua amb alegria, malgrat totes les privacions

Ha arribat la Pasqua, Al·leluia! Va ressuscitar, com hi havia anunciat (Mt, 28, 6), Al·leluia!

Però els Apòstols estaven porucs: no havien rebut encara l'Esperit Sant. Tenien por de les autoritats, que els agafessin a ells també. Els mancava l'empenta de l'Esperit. Vivien confinats –com nosaltres pel coronavirus- en el cenacle, a Jerusalem. Jesús havia promès l'Esperit i l'estaven esperant, junt amb Maria, la Mare de Jesús.

Ella, Maria, segur que animava al Apòstols, si be no podia substituir l'Esperit. Havia passat la Lluna de Nissan, s'havia confirmat que ressuscitaria Jesús en el tercer dia. S'havia demostrat que Ell era el Fill de Déu, perquè va ressuscitar sense la intervenció de ningú, per la seva pròpia voluntat i força que va ser també la voluntat del Pare i de l'Esperit Sant.

La resurrecció de Nostre Senyor, per això, és un punt central, capital, de la nostra fe: si el Crist no hagués ressuscitat, inútil seria la nostra fe, diu Sant Pau (1 Cor, 15:14). Crist no seria més que un predicador important, si es vol un profeta, però no Déu. Tots els grans predicadors i profetes varen morir, però no ressuscitaren. Jesús doncs és el Redentor de tots els homes, i per

això, per aquesta evidència (perquè va ressuscitar), per la Pasqua estem tots molt contents i cantem la nostra alegria.

Déu, nostre Senyor, va voler, a més, que aquesta alegria la compartíssim amb la naturalesa, quan les plantes broten i trenquen qualsevol obstacle per anunciar la vida que hi ha dins seu i, amb la vida, els fruits que donaran més endavant. És la primavera. Entre nosaltres també hom manifesta que la vida incrementa la seva energia. La primavera fa bullir la sang, diuen els antics, i tenen raó.

Com aprofitar aquest bullir la sang en la nostra vida? Hem sortit de la quaresma, de dies de penitència i d'estar involuntàriament enclaustrats a casa. I, encara que siguem en la nostra reclusió forçada, hem de manifestar la nostra alegria amb cants i amb oracions demanant més fe, més esperança en el Senyor i més amor a Déu i a les persones, especialment als que tenim al nostre voltant. Ell va dir: “Jo he vençut al món” (Jo, 16, 33).

I hem de demanar: “Senyor, que vegi al demés amb el ulls teus, de Jesús”, com deia sant Josepmaria. Que vegi com Jesús veia als pobres, als malalts, als seus deixebles, al seus amics. Era una mirada de misericòrdia, de carinyo, d'afecte... d'amor.

Ara hem viscut –vivim encara—setmanes de solidaritat. Aplaudim a qui dona proves de solidaritat amb el seu treball abnegat, fins i tot arriscant la seva vida. I ho hem fet palès, públicament, des dels balcons i finestres de les nostres cases, cada dia a les vuit del vespre.

En aquestes setmanes de quaresma hem pogut viure la nostra fe, com a fills de l'Església, d'una manera telemàtica, gràcies a les dispenses que ens han donat el Sant Pare Francesc i els nostres bisbes. Hem pogut viure la Santa Missa, el Sant Rosari, l'Àngelus, estones d'oració davant del Sagrari i també la confessió per Pasqua. L'Església, com a Mare, no ha volgut deixar-nos sols en aquests difícils moments i ha volgut apropar-nos al Senyor. Hem de ser agraiats.

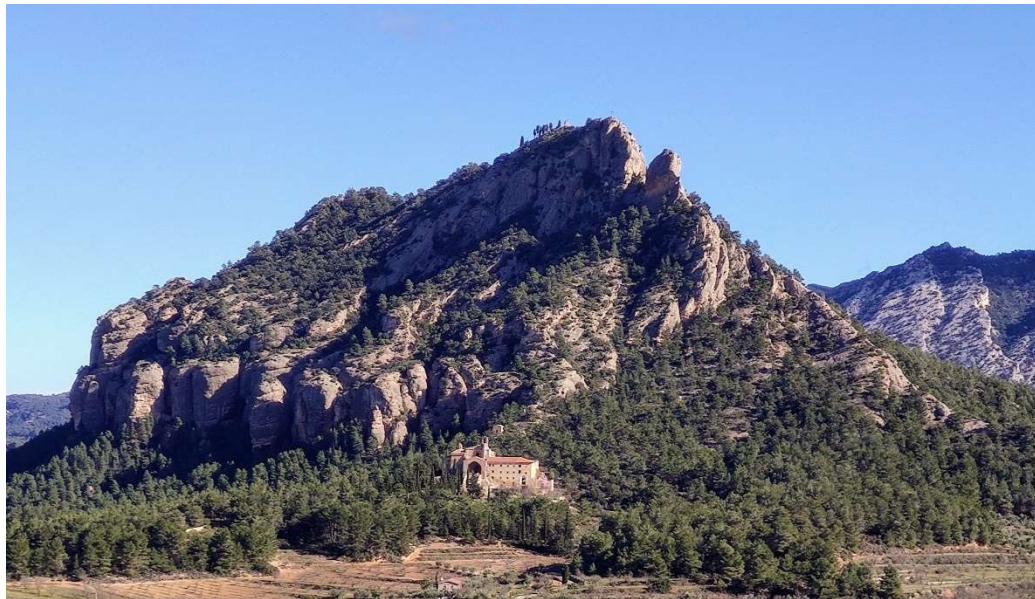
*Per Salvador Aragonés
Periodista*

El

El cardenal Joan Josep Omella diu que per Pasqua:

“cantem a plena veu Al·leluia!”, explica la narració d'un savi alemany que va llogar una casa al costat d'un convent de carmelites, pensant que tindria un silenci permanent, però que a l'hora de l'esbarjo sentia riallades i es preguntava de què reien i per què eren felices aquelles dones. Ho eren perquè eren testimonis de la resurrecció de Crist. El cardenal es pregunta “quants cristians s'adonen que aquest és el seu ofici, que aquesta és la tasca que els van encomanar el dia del baptisme: ser testimonis de la resurrecció”. I diu que aquest temps de Pasqua hauria de ser “el temps de descobrir, i d'assaborir internament, que som feliços perquè hem estat cridats a la vida, perquè hem estat cridats a la fe, perquè Déu ens ha estimat el primer, perquè nosaltres també l'estimem, perquè el dolor és camí de resurrecció, perquè Déu perdona els nostres pecats, perquè els nostres noms estan escrits al Regne del cel, perquè el Regne és ja dins nostre, perquè som tots germans i perquè Ell ens ha nomenat testimonis de la seva joia”.

500 ANYS DEL NAIXEMENT DE SANT SALVADOR D'HORTA

En aquest any 2020 celebrem el Vè centenari del naixement, l'any 1520 a l'hospital de Santa Coloma de Farners, de Salvador Pladevall i Pi, on servien els seus pares. Als 14 anys queda orfe i es trasllada a Barcelona per aprendre l'ofici de sabater. L'any 1540 prengué l'hàbit franciscà a Santa Maria de Jesús de Gràcia com germà llec. Analfabet, senzill, humil, pobre i itinerant, el 1547 va fer cap al convent de la Mare de Déu dels Àngels d'Horta de sant Joan. La seva actividad traumaturgica, alterava l'ordre de la vida conventual i excitava l'enveja dels frares, a més congregava mil·lers de pelegrins, motiu pel que sovint era canviat de convent.

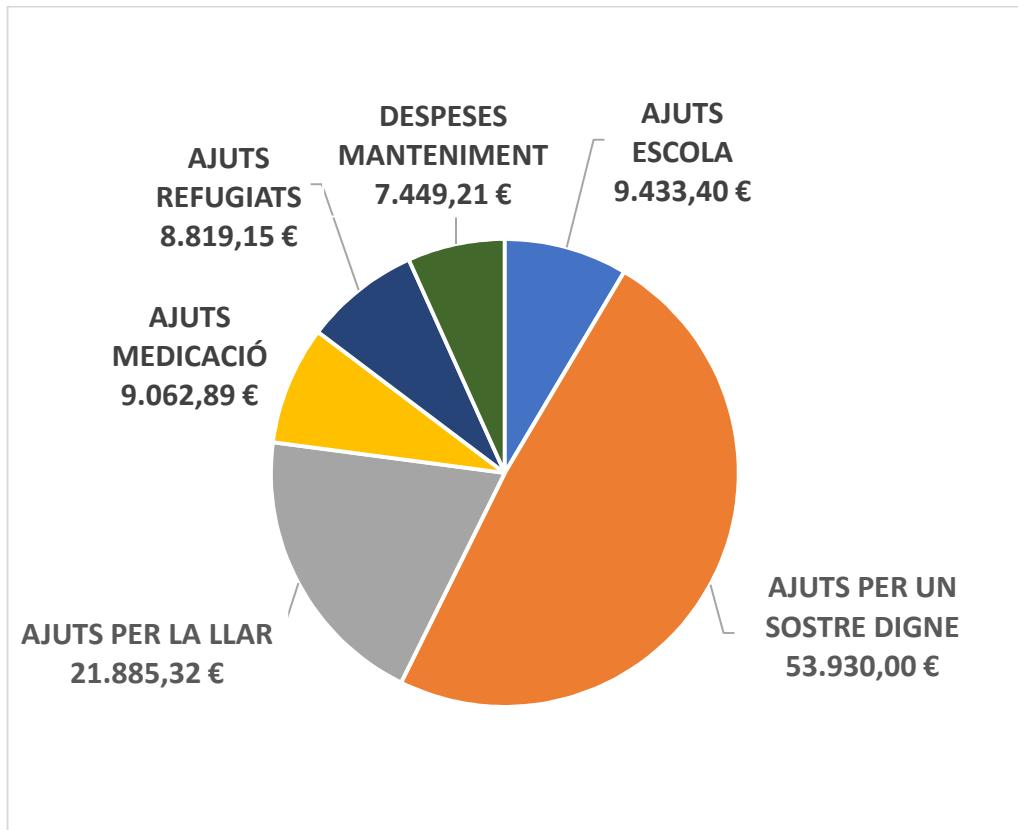
El 1565 va ser enviat a la seva darrera destinació Càller (Sardenya) de la província de Catalunya on morí el 18 de març de 1567.

Fins l'any de la seva desaparició (2015) fou el patró de la província Franciscana de Catalunya.

PA DE SANT ANTONI, OBRA SOCIAL

Distribució d'ajuts l'any 2019

AJUTS TOTALS 110.579,97 €

DONATIUS REBUTS 90.579,97 €

FONS PROPIS 20.000,00 €

S'han ates a 806 famílies i persones

S'ha pogut ajudar a 247 famílies i persones

PA DE SANT ANTONI, OBRA SOCIAL

HORARI DE MISSES:

7,30 h. (CAT.)

9,00 h. (CAT.)

10,00 h. (CAST.)

13,00 h. (CAST.)

19,00 h. (CAT.)

20,00 h. (CAST.)

Así dice el Señor: el ayuno que Yo quiero es éste: partir tu pan con el hambriento, hospedar a los pobres sin techo, vestir al desnudo, y no cerrarte a tu propia carne. Entonces clamarás al Señor, y te responderá; gritarás y te dirá: aquí estoy (Is 58).

PA DE SANT ANTONI, OBRA SOCIAL. FRANCISCANS

Carrer CALAF, 16 08021 BARCELONA

Tel. 932092388

[www. padesantantoni.com](http://padesantantoni.com)

facebook: [pa de sant antoni](https://www.facebook.com/padesantantoni)

e-mail: padesantantoni@gmail.com

Per donatius:

podeu dirigir-vos als Frares del Santuari, a la sagristia, a les caixetes de sant Antoni del temple o al Compte núm.:

[ES73 2100 3025 9122 0070 2453](tel:ES7321003025912200702453)

***CRIST EL SOMRIURE DE DÉU
FELICES PASQUES***